

като да се унесе за един момент в едно недалечно минало, когато командуваше бригада Но това минало на големи подвизи и после на страшни изпитания бе отлетело вече. И сега беха настъпили дните на позора Полковника пак въздъхна и по лицето му се изписа дълбоко страдание.

— Сжвсем верно! измънка малодушно адютанта.

— Е, верно е Но, ето, и вие служите на такова отрицание И вашата душа, значи, е отровена. Инак, немога да разбере защо отклонявате по такъв начин една заповед

— Виновен съм! измънка пак малодушно адютанта едвам държейки се на крака от умора.

— И тъй, очевидно успокоен и с по-мек тон довърши команданта, ще изпълните точно моята заповед И утре, след екзекуцията, ще ми докладвате за стореното. Разбрахте, нали?

— Да, господин полковник.

Когато се върна в стаята си младия момък отдъхна свободно и дълбоко, като да бе изкачил стръмен връх. И уморено се изправи до единствения старомоден прозорец със железни решетки

Навън беше късна и намръщена есен. От време на време ветъра извиваше унило и отнисаше последните листе от дърветата. Като подплашени птици се пилееха тия листе нейде по улицата и покривите. Долу, из главната улица, се щураха хора с угрижени и посърнали лица. Наверно всекой от тях мислеше как и с какво да посреща оскъдната зима.

Тъжно и умислено адютанта гледаше през прозореца и мислише какво му предстои

Наистина, команданта имаше право да се разсърди. Дисциплината не позволява, особено на офицер, да отклонява заповеди под разни предлози. Сам той беше слушал похвали за команданта и го почиташе като храбър офицер. Неможе да се скрие, че стареца понекога ставаше много сприхав и прекаляваше с излишна строгост. Но той беше му навикнал. В същност, нима команданта не беше прав, когато науми за ужасите на боя? Сам той, адютантът, охотно би потвърдил това. През целата война, като взводен командир, той бе виждал такива ужаси! Но там нервната система като да я обзема некакъв паралич. А при тоя случай тебе самият не грози никаква опасност. Ти сжвсем спокойно и при пълно разумение ще наблюдаваш прехода от живота към смъртта. И то по един начин сжкрушителен и твърде жесок! Ето, един такъв момент нему беше трудно да понесе И струваше му се, че никога не би могъл да обясни това на команданта. И дали тоя суров войник би могъл да го разбере? Но